

Blackfriars Hall Oxford

Trinity Term 2009

2009. 04. 18-án indultam Oxfordba, egy héttel a Trinity term kezdete előtt. Szükség is volt erre az egy hétre, mert az adminisztrációs teendők elintézésén túl a várost és a környékét igazából ekkor volt lehetőségem jobban szemügyre venni és sétálni a hatalmas parkjaiban, megcsodálni az újjáéledő tavaszi természetet; ugyanis az utolsó oxfordi vizsgámat követő napon, 06. 27-én már repülnöm kellett haza, hogy folytathassam a Sapientias vizsgákkal a vizsgaidőszakot.

A tanulmányi időszak megkezdése után, 04. 26-tól 06. 20-ig minden héten egy 6-8 oldalas dolgozat elkészítése volt a feladat az óralátogatáson túl, ami azt jelentette, hogy az időm nagy részét a könyvtárban töltöttem. A Blackfriars könyvtára minden nap reggel fél nyolctól este tizenegyig várta a hallgatókat, mivel a domonkos testvérek a reggeli zsolozsma előtt kinyitották a tudás kapuját és csak a komplettórium után zárták be újra. A diákok többségének szüksége is volt a meghosszabbított nyitvatartásra, mert nem csak egy, hanem kettő vagy három dolgozatot is kellett készíteniük egy héten! A vendéghallgatók abban a szerencsés helyzetben voltak, hogy elég volt egy dolgozatot készíteni hetente. Tanáraink tisztában voltak azzal a helyzettel, hogy a vendéghallgatóknak az angol csak a 2. nyelve és nem várták el az anyanyelvi kommunikációt mindjárt az elején, de a fejlődést igen. Ehhez minden segítséget biztosítottak, szükség esetén konzultációs lehetőséget is szerveztek a dolgozat elkészítéséhez egy nyelvtanárral. Nekem volt mit fejlődnöm, behoznom a többiekhez képest, de a végére az írásbeli kommunikációm sokat fejlődött, amit az értékelésnél pozitívan figyelembe is vettek.

Blackfriars bejárata

2008-2009 év végzősei

A kint töltött idő alatt Oxfordnak jelentős formáló hatása volt rám nézve. Hétről hétre helyt kellett állni, és ez tanított meg igazán könyvtározni és tanulni. Arra, hogy hogyan kell egy esszét megírni és mit jelent azt egy szaktanárral megvitatni. Ettől eleinte nagyon féltem, és inkább rémálom volt a hosszú ajánlott olvasmány lista, mint öröm, de a sokadik esszé után már kezdtem megedződni. A kinti oktatási rendszer nagy hangsúlyt fektetett a hallgató egyéni munkájára, és az órák során csak egy alapozó ismeretet adtak egy-egy témában, amit a továbbiakban ki-ki saját érdeklődése és erőfeszítése árán mélyíthetett el.

Milyen tárgyakat tanultam? 1), „*Luke-Acts*” by David Sanders; 2), „*Christ as Saviour in Scripture and Doctrine*” by Richard Conrad; 3), „*The Mother of God in Doctrine and Devotion*” by Aidan Nichols; 4), „*The Theology of St. Paul*” by Richard Ounsworth. Az első kettő tárgyhoz kapcsolódott szaktanári konzultáció a hétről hétre megírt esszékből, az utóbbiakhoz pedig szóbeli vizsga az utolsó héten. Gyakorlatilag egy bibliikumhoz és három dogmatikához kötődő tárgyat tanulhattam. Nagyon érdekes volt a művészetten keresztül szemlélni és pl.: a Narnia krónikáin

keresztül elemezni Jézus megváltó művét Richard Conrad atya előadásán, aki törekedett arra, hogy „*handout*”-jában pontosan nyomon tudjuk követni otthon is az órán elhangzottakat. Ez az odafigyelés is sokat segített ahhoz, hogy a külföldi hallgatók, mint én is jobban megértsük az elsajátítandó anyagot.

A tanuláson túl, a Blackfriars diákönkormányzata (rövidítve: JCR) nagy gondot fektetett arra, hogy legyen lehetőség különböző szabadidős programokon is részt venni. Kirándulásokat, sportolási lehetőségeket, állófogadásokat és „*pub-tour*”-t szervezett a hallgatók részére és rendelkezésére állt egy olyan szoba is, ahol nyugodtan lehetett teát inni, zenét hallgatni, rejtvényt fejteni, lazítani órák után. Itt mindig nyüzsgés volt és ez a hely lehetőséget adott a nyelvgyakorlásra, a szleng szókészlet gyarapítására is a hivatalos mellett ☺.

Ami nekem a legtöbb örömet és a feltöltődést jelentette, amíg kint voltam, az a közösség, amelynek életébe bekapcsolódhattam a Greyfriars plébániáján. Lehetőségem volt részt venni a vasárnapi gyerekeknek szóló hittanóra előkészítésében és megtartásában a családi mise alatt, amely fontos tapasztalatokat adott az otthon megtanult katechetikai ismeretek gyakorlatba átültetéséhez. Az itt szövődő barátságokból a jövőre vonatkozóan meghívások is születtek, ami már önmagában megérte a tanulás fáradságait és örömmel gondolok vissza a velük együtt eltöltött időre.

Összességében nagyon szép és kemény időszakot tudhatok magam mögött, amit csak ajánlani tudok mindenkinek, aki szereti a kihívásokat, képes ezért küzdeni és van elég bátorsága belevágni álmai megvalósításába!

Bátorság, megéri küzdeni!
Bízz Istenben, hiszen Ő mindnyájunknak a legjobban akarja!

Kokas Gabriella